

200706909/1.

Datum uitspraak: 5 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/14606 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Assen, van 28 augustus 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 augustus 2004 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 29 maart 2007 heeft de minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 augustus 2007, verzonden op 31 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

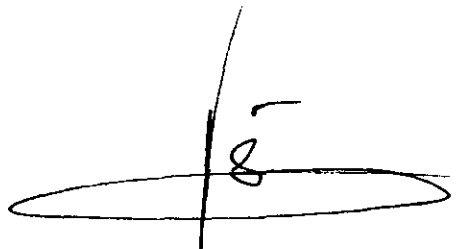
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 november 2007

248-561.

Verzonden: 5 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zitting houdende te Assen

Sector Bestuursrecht

Kenmerk: AWB 07/14606 ONGEWN A S2

uitspraak: 28 augustus 2007

inzake:

geboren op
verblijvende te _____
van Iraakse nationaliteit,
IND dossiernummer: 9901.15.2053,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. U.H. Hansma, advocaat te Groningen,

tegen:

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.A. Visser, werkzaam bij de IND.

Procesverloop

Bij beschikking van 7 juni 2004 is eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw 2000).

Bij beschikking van 4 augustus 2004 is het bezwaarschrift gericht tegen de beschikking van 7 juni 2004 gegrond verklaard en is de beschikking van 7 juni 2004 ingetrokken.

Bij beschikking van 4 augustus 2004, uitgereikt aan eiser op 9 augustus 2004, is eiser wederom ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000.

Op 31 augustus 2004 heeft eiser bezwaar ingesteld tegen deze beschikking.

Op 9 mei 2006 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie.

Bij beschikking van 29 maart 2007 is het bezwaarschrift ongegrond verklaard.

Bij beroepschrift van 3 april 2007 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking. De gronden van het beroep zijn ingediend op 1 juni 2007. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 17 juli 2007. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Standpunten van partijen

Verweerder heeft eiser op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000 ongewenst verklaard. Verweerder stelt de eerdere beschikking van 7 juni 2004 te hebben ingetrokken vanwege een motiveringsgebrek. Het bezwaarschrift van 14 juli 2004 is gegrond verklaard. Er is opnieuw een beschikking genomen die wel voldoet aan het motiveringsbeginsel. Eiser is hierdoor niet in zijn belangen geschaad. Niet ingezien wordt dat de ongewenstverklaring in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel 'ne bis in idem'.

Het gaat niet om eenzelfde geschil dat opnieuw wordt onderworpen aan het oordeel van de rechter. Evenmin volgt verweerder eisers stelling dat hij zich minder schuldig heeft gemaakt aan criminele antecedenten sinds de aanvang van zijn relatie in 2000.

Gebleken is dat eiser bij herhaling is veroordeeld wegens het plegen van strafbare feiten.

De omstandigheid dat eiser blijft volharden in zijn strafrechtelijk handelen, leidt ertoe dat eisers persoonlijke belangen niet opwegen tegen het algemeen belang dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

Evenmin volgt verweerder eiser in zijn stelling dat niet wordt voldaan aan de voorwaarden voor ongewenstverklaring nu aan hem geen vrijheidsontnemende maatregelen zijn opgelegd waarvan de totale duur meer dan zes maanden bedraagt. Verweerder heeft gesteld te hebben getoetst aan het huidige beleid in hoofdstuk A5/2 van de Vreemdelingencirculaire (verder: Vc 2000), voorheen oud B1/2.2.4.4. Nu eiser voor meerdere strafbare feiten is veroordeeld dan wel een transactieaanbod heeft aanvaard, voldoet eiser aan de voorwaarde voor ongewenstverklaring. Voorts is verweerder van mening dat iedere gevangenisstraf waarbij een maand of meer is opgelegd, meegewogen kan worden bij de beoordeling tot ongewenstverklaring. Bestrafingen die onder het jeugdrecht vallen, vallen hier mitsdien ook onder.

Volgens verweerder betekent de ongewenstverklaring geen schending van het recht op eerbiediging van familie - of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (verder: EVRM).

De inneming is gerechtvaardigd in het belang van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, welk belang wordt genoemd in het tweede lid van voornoemde verdragsbepaling. Bovendien is eiser recent in aanraking geweest met de politie. Tegenover het algemeen belang staat eisers persoonlijke belang dat is gediend met het hier te lande onderhouden van het familie -of gezinsleven. In deze afweging van belangen heeft verweerder de criteria gehanteerd (JV 2001/254). Eiser maakt zich nog immer schuldig aan strafbare feiten, terwijl bij slechts sprake was van één strafrechtelijk feit.

Voorts had rechtmatig verblijf, daarvan is in casu niet gebleken. Het beroep op faalt ook nu eisers partner van geboorte Armeense is en zich eerder heeft aangepast aan een andere cultuur. Bij was de partner voor het aangaan van de relatie niet op de hoogte van strafrechtelijk gedrag omdat het feit werd gepleegd na het huwelijk. Eisers partner wist echter dat eiser ongewenst was verklaard op het moment dat zij met hem in het huwelijk trad. Ook eisers kind is van dusdanig jonge leeftijd dat niet aannemelijk is dat hij diep geworteld is in de Nederlandse samenleving en dat hij niet in een ander land zou kunnen aarden. Voorts is eiser en zijn partner nimmer in het vooruitzicht gesteld dat zij een verblijfsstatus zouden krijgen.

Alles in onderling samenhang bezien dient volgens verweerder het belang van bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten zwaarder te wegen dan eisers belang bij het uitoefenen van familielevens. Nu eiser en zijn partner in persoon zijn gehoord, is verweerder van mening dat hij zorgvuldig heeft gehandeld en dat hij eiser op de juiste gronden ongewenst heeft verklaard.

Eiser heeft in beroep het volgende aangevoerd.

In de beschikking van 4 augustus 2004 is gesteld 'het bezwaarschrift van eiser wordt voor zoverre gegrond verklaard dat de beschikking van 7 juni 2004 wordt ingetrokken'.

Tevens is gesteld dat 'op grond van de thans bekende feiten en omstandigheden er aanleiding bestaat de ongewenstverklaring van eiser op te heffen'. Verder staat er onder punt

5 'de gegrondverklaring van het bezwaarschrift heeft tot gevolg dat de ongewenstverklaring van betrokkene in de zin van artikel 67 van de Vw 2000 wordt opgeheven'. De opheffing van de ongewenstverklaring is mitsdien in kracht van gewijsde gegaan nu geen rechtsmiddel tegen de beschikking van 4 augustus 2004 is ingesteld. Eiser heeft in dit verband verwezen naar een arrest van de Hoge Raad van 17 oktober 2006, reg.nr. 01881/06 H t/m 01886/06H.

Slechts nieuwe feiten en omstandigheden en dus alleen nieuwe strafbare feiten van na 4 augustus 2004 kunnen ten grondslag worden gelegd aan een eventuele ongewenstverklaring. Verweerder heeft enerzijds de ongewenstverklaring opgeheven en anderzijds dezelfde dag eiser ongewenst verklaard, maar hier geen nieuwe feiten en omstandigheden aan ten grondslag gelegd. De bestreden beschikking is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en het 'ne bis in idem' beginsel.

Voorts is het volgens eiser in strijd met algemene beginselen van behoorlijk bestuur dat verweerder het nieuwe openbare orde beleid heeft toegepast. Het is niet redelijk om strenger geworden beleid met terugwerkende kracht tegen te werpen.

Tevens bestrijdt eiser dat iedere veroordeling kan worden tegengeworpen, ook die uit het jeugdstrafrecht. Nu de criteria waaraan getoetst moet worden meer omvatten dan waar verweerder in eerste instantie vanuit ging, had verweerder eiser en zijn partner opnieuw moeten horen.

Eiser is voorts in zijn belangen geschaad nu hij geen afschrift heeft ontvangen van het proces-verbaal van de politie Groningen van 1 september 2005 dat is opgemaakt vanwege de omstandigheid dat eiser in het bezit was van een zakmes. Voor deze overtreding is hem enkel een boete opgelegd. Tevens is eiser van mening dat de door verweerder gemaakte belangenafweging in het kader van 8 EVRM te kort door de bocht is.

De aan eiser opgelegde straffen vallen in het niet bij de straf in de zaak. Eiser heeft in dit verband verwezen naar een uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 2 september 2002, AWB 01/13354. In die zaak was een vreemdeling veroordeeld tot 18 maanden onvoorwaardelijk wegens diefstal met geweld. In die zaak viel de belangenafweging echter in het voordeel van de vreemdeling uit.

Verweerders stelling dat eisers partner wel naar Irak zou kunnen gaan, miskent dat zij de Nederlandse nationaliteit heeft en al jaren in Nederland woont. Voorts heeft eisers zoontje de Nederlandse nationaliteit. Ingevolge één van de protocollen van het EVRM heeft eisers zoontje recht op onderwijs, opvoeding en verzorging. Het overbrengen van zijn zoon naar een ander land is daarmee strijdig. Voordat er sprake was van strafbaar gedrag had eiser al een relatie met zijn partner. Dat eiser vader is geworden, kan hem niet worden verweten aangezien eiser door moet met zijn leven. Eiser is van mening dat er een onvolledige en onjuiste belangenafweging heeft plaatsgevonden en dat de ongewenstverklaring disproportioneel is. Eiser heeft in dit verband verwezen naar een uitspraak van het EHRM van 22 maart 2007, nr. 1638/03.

In deze zaak ging het om een vreemdeling die twee keer is veroordeeld voor zware feiten (zwaarder dan die van eiser) die voortkwamen uit jeugdcriminaliteit. Het Hof achtte de

ongewenstverklaring disproportioneel.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

De rechtbank oordeelt als volgt.

Uit de beschikking op bezwaar van 4 augustus 2004 en het begeleidend schrijven blijkt dat verweerder het bezwaarschrift voor zoverre gegrond heeft verklaard dat de beschikking in primo van 7 juni 2004 is ingetrokken en dat er opnieuw zal worden beslist op de voorgenomen ongewenstverklaring van eiser. Nu verweerder de beschikking van 7 juni 2004 heeft ingetrokken, dient dit in die zin te worden verstaan dat de beschikking tot ongewenstverklaring geacht moet worden nimmer te zijn gegeven. Het stond verweerder mitsdien vrij eiser ongewenst te verklaren op basis van dezelfde strafbare feiten die ten grondslag waren gelegd aan de op 4 augustus 2004 ingetrokken beschikking.

De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder niet onzorgvuldig heeft gehandeld door af te zien van een tweede hoorzitting. Eiser heeft in dit verband gesteld dat eiser tijdens het gehoor voor de ambtelijke commissie niet ten volle in heeft kunnen gaan op de inhoud van het proces-verbaal dat is opgemaakt vanwege wapenbezit, nu dit proces-verbaal niet in zijn bezit was tijdens de eerste hoorzitting. Aangezien eiser zelf niet in het bezit was van het proces-verbaal, heeft verweerder zoals blijkt uit het verslag van de hoorzitting toegezegd dat hij er voor zou zorgen dat het proces-verbaal alsnog zo snel mogelijk in eisers bezit zou komen.

Vaststellende dat verweerder deze belofte niet gestand heeft gedaan, is de rechtbank van oordeel dat eiser door deze handelwijze van verweerder niet in zijn belangen is geschaad. De rechtbank acht in dit verband van belang dat verweerder bij het verweerschrift een afschrift van het proces-verbaal heeft gevoegd, zodat eiser alsnog kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van dit proces-verbaal.

Voorts hebben eiser en zijn gemachtigde tijdens de behandeling van het beroep ter zitting de gelegenheid gehad uitgebreid op dit proces-verbaal te reageren. Eiser heeft betoogd dat eisers aanhouding vanwege wapenbezit berustte op een misverstand. Het zakmes was een cadeau bestemd voor de imam die hem en zijn vrouw heeft gehuwd. Toen de agent eiser aansprak, is eiser op de vlucht geslagen vanwege eerdere dreigementen van de vreemdelingenpolitie hem het land uit te zetten.

Naar het oordeel van de rechtbank laat deze door eiser geschetste gang van zaken onverlet dat de kantonrechter te Groningen eiser heeft veroordeeld op grond van artikel 27 Wet wapens en munitie. Bovendien acht de rechtbank van belang dat de kantonrechter de omstandigheden waaronder het delict heeft plaatsgevonden, heeft betrokken bij de beoordeling van de strafmaat.

Blijkens de bestreden beschikking worden eiser in het kader van de ongewenstverklaring drie veroordelingen tegengeworpen. Nu er sprake is van een ongewenstverklaring op grond van artikel 67, eerste lid, sub c Vw 2000 dient er volgens eiser te worden getoetst aan hoofdstuk B1/2.2.4.4 van de Vc.

In verweerders beleid (thans Vc A5/2, eerder Vc B1/2.2.4.4.) zijn voor de toepassing van de bevoegdheid tot ongewenstverklaring ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw

2000 twee categorieën te onderscheiden.

- gevallen waarin wegens een misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel tenminste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden;
- gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijke opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen.

Allereerst wordt overwogen dat verweerder heeft getoetst aan het beleid neergelegd in hoofdstuk A5/2 Vc 2000, terwijl op het moment dat het bestreden besluit werd genomen B1/2.2.4.4 Vc van toepassing was. De rechtbank is echter van oordeel dat de toepassing van het ten onrechte door verweerder gehanteerde beleid kan worden gesauveerd en eiser niet in zijn belangen is geschaad nu de tekst van de verschillende beleidsonderdelen niet is gewijzigd. Vervolgens overweegt de rechtbank dat in het hiervoor weergegeven beleid de geldboete niet is vermeld. Gelet op het vorenoverwogene is de rechtbank van oordeel dat de veroordeling tot geldboete van Euro 300-, geen veroordeling tot een (korte) gevangenisstraf of taakstraf betreft en evenmin als het aanvaarden van een transactieaanbod terzake van een misdrijf kan worden aangemerkt. Deze veroordeling kan derhalve niet aan de ongewenstverklaring ten grondslag worden gelegd.

Vorenstaande laat echter onverlet dat eiser op 22 maart 2001 is veroordeeld tot 60 uur werkstraf subsidiair 30 dagen jeugddetentie, 30 uren leerstraf subsidiair 15 dagen jeugddetentie en 1 maand jeugddetentie voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar wegens poging tot zware mishandeling. Voorts is eiser op 10 maart 2003 veroordeeld tot 240 uur werkstraf subsidiair 120 dagen hechtenis en 41 dagen gevangenisstraf wegens inbraak in bedrijf/kantoor, meermalen gepleegd. Naar het oordeel van de rechtbank kunnen deze veroordelingen aan de ongewenstverklaring ten grondslag worden gelegd. Voorts overweegt de rechtbank dat nu er geen overgangsrecht is vastgesteld het onmiddellijkheidsbeginsel geldt. In bezwaar vindt bovendien een algehele heroverweging ex nunc plaats. Mitsdien is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht en op goede gronden heeft getoetst aan het huidige beleid.

De rechtbank is van oordeel dat de veroordeling uit het jeugdstrafrecht van 22 maart 2001 tegengeworpen mag worden in het kader van de ongewenstverklaring. Redengevend in dit verband acht de rechtbank dat artikel 67 Vw 2000 geen onderscheid maakt tussen het volwassenstrafrecht en het jeugdstrafrecht. Aannemelijk is dan ook dat de wetgever niet heeft beoogd om ten aanzien van de ongewenstverklaring aan dat onderscheid betekenis toe te kennen. Een dergelijk onderscheid lijkt evenmin voor de hand in aanmerking nemende dat dit reeds tot uitdrukking komt in de strafmaat.

Ten aanzien van eisers stelling dat de ongewenstverklaring in strijd is met artikel 8 EVRM, althans strijdig is met de wijze waarop de verdragsbepaling is uitgelegd en toegepast in de zaak (Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 augustus 2001, nr. 54273/00, JV 2001/254) overweegt de rechtbank als volgt.

In artikel 8, eerste lid, EVRM is, voor zover hier van belang, bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven ("family-life"). Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Niet in geschil is dat de ongewenstverklaring eiser de mogelijkheid van verblijf in Nederland ontzegt, zodat daardoor inmenging in het familie- en gezinsleven van eiser zoals bedoeld in artikel 8 EVRM zou kunnen ontstaan.

Ter beoordeling ligt vervolgens de vraag of de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd is in het belang van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, welke belang wordt bedoeld in het tweede lid van artikel 8 EVRM.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit blijk heeft gegeven de door eiser gestelde belangen bij een ongestoord familieleven met inachtneming van de ten tijde van de bestuurlijke besluitvorming beschikbare gegevens in deze zaak te hebben afgewogen ten opzichte van het algemeen belang. Afweging van het persoonlijke belang van eiser tegenover het algemeen belang van de staat vindt plaats aan de hand van de zogenaamde criteria.

Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank zwaar kunnen laten wegen dat eiser meerdere malen is veroordeeld terzake misdrijven, dit in tegenstelling tot de zaak Boultif waarin slechts sprake was van één veroordeling. Voorts heeft verweerder van belang kunnen achten dat eiser ook recent nog in aanraking is geweest met politie en justitie. Tevens is de rechtbank van oordeel dat verweerder heeft kunnen laten meewegen dat eisers echtgenote en kind, die beiden de Nederlandse nationaliteit hebben, eiser niet behoeven te volgen naar Irak. Van belang heeft verweerder voorts kunnen achten dat eisers echtgenote van geboorte Armeens is en zich – anders dan in de zaak reeds eerder heeft aangepast aan een andere cultuur. Nu de rechtbank niet kan nagaan of het in 2000 gepleegde delict heeft plaatsgevonden voor of na het aangaan van de relatie tussen eiser en zijn echtgenote, kan niet beoordeeld worden of zij destijds op de hoogte was van dit delict. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank echter wel kunnen stellen dat eisers echtgenote ten tijde van het huwelijk in 2005 op de hoogte was van eisers criminele gedrag en de ongewenstverklaring. Verweerder heeft mitsdien naar het oordeel van de rechtbank kunnen oordelen dat het voor rekening van eisers echtgenote komt dat zij ondanks de ongewenstverklaring met eiser in het huwelijk is getreden. In de zaak was hiervan geen sprake nu de strafbare feiten in die zaak werden gepleegd na het aangaan van het huwelijk.

Eisers verwijzing naar een uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 2 september 2002 leidt naar het oordeel van de rechtbank niet tot een geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel nu in die zaak op grond van een samenstel van factoren die in casu niet spelen tot het oordeel is gekomen dat de belangenafweging in het voordeel van de vreemdeling dient uit te vallen.

Ook het beroep op het gelijkheidsbeginsel onder verwijzing naar de uitspraak van het EHRM van 22 maart 2007 slaagt niet. De rechtbank acht in dit verband van belang dat de aard van de vergrijpen in die zaak niet gewelddadig waren, terwijl eiser is veroordeeld

wegens een poging tot zware mishandeling. Voorts kwamen de vergrijpen in die zaak voort uit jeugdcriminaliteit, terwijl dat in eisers geval slechts voor één veroordeling opgaat. Nu voorts uit de uitspraak van het EHRM blijkt dat sprake was van goed gedrag van de vreemdeling, kan het beroep op het gelijkheidsbeginsel evenmin slagen aangezien in casu sprake is van herhaaldelijke overtredingen na de door eiser gepleegde misdrijven in 2000 en 2002.

Ten slotte oordeelt de rechtbank dat het door eiser ingenomen standpunt dat de periode tussen de veroordelingen en de ongewenstverklaring zodanig lang is, dat dit laatstgenoemde besluit in strijd is met het vertrouwensbeginsel, niet wordt gevolgd. Naar het oordeel van de rechtbank kan eiser aan het enkele tijdsverloop niet het gerechtvaardigde vertrouwen ontleenen dat door hem gepleegde strafbare feiten niet meer aan hem kunnen worden tegengeworpen.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J. Hofstra, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 28 augustus 2007 in tegenwoordigheid van mr. S. Derks als griffier.



Afschrift verzonden: 31 AUG 2007





HANSMA & JANSE
ADVOCATEN EN PROCUREURS

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5916	B 28 SEP 2007
ZAAKNR. 2007 06909	
AAN: V1	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr U.H. Hansma
mr H.J. Janse
mr F. van Dijk

Afdeling Bestuursrechtpraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Heresingel 18
9711 ET Groningen
tel. 050 3133433
fax 050 3133533
info@hansmaenjanse.nl

per fax 070 - 365 13 80 en per post

Datum 28 september 2007
Inzake
Uw referentie Rb.nr. AWB 07/14606
Onze referentie UHH/04.218
Betreft hoger beroep uitspraak rechtbank Groningen 28
augustus 2007, verzonden op 31 augustus 2007

Geachte mevrouw, heer,

Appellant is de heer , geboren op thans
verblijvende te , in deze zaak woonplaats kiezende te Groningen aan de
Heresingel 18 (9711 ET), ten kantore van advocaat en procureur mr. U.H.
Hansma, die hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot
het instellen van dit hoger beroep.

Appellant is bij beschikking van 7 juni 2004 door verweerder (toen de Minister
voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van Justitie)
ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c,
Vreemdelingenwet 2000. Bij beschikking van 4 augustus 2004 is het bezwaar tegen
deze beschikking gegrond verklaard. Bij beschikking van 4 augustus 2004,
uitgereikt op 9 augustus 2004, is eiser wederom ongewenst verklaard op grond van
voornoemd artikelonderdeel.

Op 31 augustus 2004 is wederom bezwaar gemaakt tegen laatstgenoemde
beschikking. Op 11 mei 2005 is dit bezwaar ongegrond verklaard. Hierteen is
tijdig beroep ingesteld. Op 8 oktober 2005 is de beschikking van 11 mei 2005
ingetrokken. Op 9 mei 2006 is eiser vervolgens gehoord, waarna het bezwaar bij
beschikking van 27 juli 2006 voor de tweede keer ongegrond is verklaard.
Hierteen is wederom tijdig beroep ingesteld. Op 17 augustus 2006 is hierteen
beroep ingesteld. De beschikking van 27 juli 2006 is vervolgens bij schrijven van 22
december 2006 ingetrokken. Bij beschikking van 29 maart 2007 is het bezwaar
vervolgens voor de derde keer ongegrond verklaard. Het hierteen gericht
beroepschrift is door de rechtbank Assen bij uitspraak van 28 augustus 2007,
verzonden op 31 augustus 2007, ongegrond verklaard. Tegen laatstgenoemde
uitspraak, die hierbij in afschrift wordt overgelegd, keert zich dit appelschrift.

Het appelschrift berust op de navolgende grieven:



HANSMA & JANSE

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank Assen in de bestreden uitspraak een incomplete opsomming gegeven van het procesverloop. Hierdoor is de indruk gewekt dat de rechtbank op onzorgvuldige wijze, namelijk zonder inachtneming van de besluiten, beroepschriften en intrekkingenbesluiten in de periode van 11 mei 2005 tot december 2006. Nu in de verschillende besluiten en beroepschriften naar de eerdere besluiten en beroepschriften wordt verwezen blijft onduidelijk of de rechtbank voldoende acht heeft geslagen op deze stukken.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen en geoordeeld: *"Uit de beschikking op bezwaar van 4 augustus 2004 en het begeleidend schrijven blijkt dat verweerder het bezwaarschrift voor zoverre gegrond heeft verklaard dat de beschikking in primo van 7 juni 2004 is ingetrokken en dat er opnieuw zal worden beslist op de voorgenomen ongewenstverklaring van eiser. Nu verweerder de beschikking van 7 juni 2004 heeft ingetrokken, is dit in die zin te worden verstaan dat de beschikking tot ongewenstverklaring geacht moet worden nummer te zijn gegeven. Het stond verweerder mitsdien vrij eiser ongewenst te verklaren op basis van dezelfde strafbare feiten die ten grondslag waren gelegd aan de op 4 augustus 2004 ingetrokken beschikking".*

Toelichting:

In de gronden van beroep van 1 juni 2007 reeds is aangevoerd staat als overweging in de beschikking van 4 augustus 2004: "op grond van de thans bekende feiten en omstandigheden bestaat aanleiding de ongewenstverklaring van betrokkene op te heffen".

Dit is een inhoudelijk oordeel omtrent de tot dan toe bekende feiten en omstandigheden. Tegen dit oordeel is geen rechtsmiddel aangewend, waardoor het oordeel in kracht van gewijsde is gegaan. Dat daarbij de beschikking in primo van 7 juni 2004 tevens is ingetrokken laat het voorgaande onverlet. Immers, de beschikking van 4 augustus 2004 is nooit ingetrokken of vernietigd en heeft om die reden nog steeds geldingskracht. Ten onrechte heeft de rechtbank Assen daarom de nadruk gelegd op het feit dat de ongewenstverklaring op 4 augustus 2004 geacht moest worden nummer te hebben bestaan.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat verweerder van belang heeft kunnen achten dat eiser ook recent nog in aanraking is geweest met politie en justitie.

Toelichting

Ten eerste is in beroep reeds naar voren gebracht dat eiser onvoldoende in de gelegenheid is geweest te reageren op de inhoud van de veroordeling wegens het bezit van een mes (een overtreding). Eiser is van mening dat de standpuntwisseling in het verweerschrift en ter zitting het voorgaande niet repareert, temeer niet nu verweerder wel een belofte had gedaan om nog voor de beslissing op bezwaar een nadere standpuntbepaling mogelijk te maken. Kennelijk vond ook verweerder het toen van belang om die standpuntbepaling in de beslissing op bezwaar mee te nemen.



HANSMA & JANSE

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Daarnaast is het verweerschrift niet de plek om gebreken in de besluitvorming te herstellen, al was het alleen maar omdat eiser op die wijze een instantie verliest. Daarnaast moet niet worden uitgesloten dat de nadere uitleg verweerder had kunnen overtuigen. Dat verweerder ter zitting van de rechtbank Assen niet overtuigd raakte, is niet zo vreemd. Immers, daar was reeds besloten dat zou worden geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Daarnaast heeft de rechtbank miskend dat de omstandigheden rondom de het strafbare feit van verboden wapenbezit wel degelijk een rol kunnen spelen. Immers, het gaat niet om de tegenwerping van een strafbaar feit in het kader van beleid, maar in het kader van een belangenafweging ingevolge artikel 8 EVRM. Dan lijken mij de intenties van eiser bij het wapenbezit wel degelijk van belang. Dit geldt temeer nu die intenties door de kantonrechter slechts summierlijk zullen worden meegenomen. Immers, voor een veroordeling wegens een overtreding hoeft, anders dan voor een veroordeling wegens misdrijf, geen opzet te worden bewezen.

Eiser heeft verklaard het mes kado te willen doen aan degene die hem en zijn vrouw heeft gehuwd. Daarmee staat vast dat de intenties van appellant op zich eerbaar waren en dat op zijn hoogst kan worden gesteld dat appellant zich onvoldoende bewust heeft getoond van het verboden karakter van het bezit van een dergelijk mes. Als het gaat om het maken van een redelijke belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM (strike a fair balance) lijkt het mij van belang deze intenties mee te wegen, zeker nu het gaat om zo'n relatief licht feit. Appellant heeft in beroep terecht aangevoerd dat verweerder een te groot gewicht heeft toegekend aan deze veroordeling wegens overtreding. De rechtbank heeft dat miskend.

Grief 4

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld: *"Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank zwaar kunnen laten wegen dat eiser meerdere malen is veroordeeld terzake misdrijven, dit in tegenstelling tot de zaak Boultif waarin slechts sprake was van 1 veroordeling"*.

Er was in de zaak sprake van 1 veroordeling, dat is juist, maar het betrof een veroordeling wegens verschillende strafbare feiten, waarvoor een veroordeling volgde van 18 maanden gevangenisstraf.

Ten onrechte is niet erkend dat de strafbare feiten van appellant wat betreft ernst als minder zwaar kunnen worden gekenschetst. Gelet op de zwaarte van het criterium "ernst van het strafbare feit" heeft de rechtbank de belangenafweging van verweerder niet aan de juiste toets onderworpen.

Grief 5

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen: *"Tevens is de rechtbank van oordeel dat verweerder heeft kunnen laten meewegen dat eisers echtgenote en kind, die beiden de Nederlandse nationaliteit hebben, eiser niet behoeven te volgen naar Irak"*.

In de beroepsgronden heeft appellant al gewezen op de Nederlandse nationaliteit van met name zijn kind en de protocollen bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens die maken dat het Nederlands kind recht heeft op onderwijs, opvoeding en verzorging door beide ouders in Nederland. Dat dit aspect een belangrijk onderdeel vormt van de belangenafweging volgt met name uit de beslissing van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak van 18 oktober 2006 JV 2006, 417, zoals genoemd ter zitting. Verweerder noch de rechtbank hebben het belang van dit aspect voldoende onderkend.



HANSMA & JANSE

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Grief 6

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen: *"Van belang heeft verweerder voorts kennen achten dat eisers echtgenote van geboorte Armeens is en zich – anders dan in de zaak – reeds eerder heeft aangepast aan een andere cultuur"*.

De echtgenote van appellant is op asielgronden toegelaten in Nederland en heeft zich dus uit nood moeten aanpassen aan een nieuwe cultuur. Juist van zo iemand kan niet worden verwacht een dergelijke stap opnieuw te maken. De rekbaarheid van de menselijke geest wordt op die wijze teveel op de proef gesteld. De stelling dat het voor de echtgenote van appellant gemakkelijker zou zijn zich nogmaals aan te passen in weer een nieuw land moet dus als volstrekt ongegrond en ongefundeerd van de hand worden gewezen.

Grief 7

Ten onrechte is de rechtbank appellant niet gevolgd in zijn stelling dat zijn echtgenote ten tijde van het aangaan van de relatie niet op de hoogte was van het plegen van strafbare feiten. Dit geldt ten eerste omdat verweerder zelf aangeeft het niet te kunnen vaststellen, ten tweede omdat de echtgenote van eiser dit heeft verklaard gedurende de procedure.

In navolging daarvan heeft de rechtbank ten onrechte de nadruk gelegd op de wetenschap bij de echtgenote ten tijde van het huwelijk. Hierbij speelt mijns inziens een belangrijke rol dat de echtgenote van appellant een belangrijke rol heeft gespeeld in het stoppen met het plegen van strafbare feiten. Daarnaast kan van partners niet worden verwacht na het plegen van strafbare feiten te stoppen met de relatie. Het valt juist te prijzen dat de beide echtelieden elkaar zijn blijven steunen in moeilijke tijden.

Grief 8

Ten onrechte heeft de rechtbank de verwijzing van appellant naar de uitspraak van het EHRM van 22 maart 2007 (tegen Oostenrijk) verworpen door te stellen dat eisers vergrijpen slechts deels voortkwamen uit jeugdcriminaliteit. Ter toelichting geldt dat appellant weliswaar kort na zijn 18^e levensjaar nog strafbare feiten heeft gepleegd. De periode waarin eiser strafbare feiten pleegde liep echter over van zijn late jeugd in de vroege volwassenheid, waarna het stopte. De vergelijking met de zaak gaat echter op nu de feiten in beide zaken voortkwamen uit onvolwassen gedrag en contacten met verkeerde mensen op (relatief) jonge leeftijd.

Daarnaast is in beroep opgemerkt dat de veroordelingen in de zaak veel zwaarder uitvielen dan bij appellant, dat een veelvoud van het aantal strafbare feiten pleegde als dat worden vergeleken met appellant en dat de ernst van de strafbare feiten ook duidelijk ernstiger waren.

Grief 9

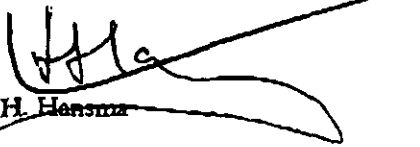
Gelet op de samenhang van alle mee te wegen en -factoren was de ongewenstverklaring disproportioneel en dient deze te worden opgeheven.



HANSMA & JANSE
ADVOCATEN EN PROCUREURS

Gelet op het voorgaande verzoekt appellant dit hoger beroep gegrond te verklaren onder veroordeling van verweerder in de kosten van de gedingen, vernietiging van de uitspraak van de rechtbank Assen en vernietiging van het in beroep bestreden besluit met de opdracht aan verweerder een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak van uw Afdeling.

Hoogachtend,



U.H. Hansma